

За жалостъ, готовитѣ по селата момчета не получили на време поканата, нѣкои отсѣствуваха, други не знаели на кое мѣсто да идатъ, та повечето не могли да се вдигнатъ споредъ наредбата на младия войвода Стефанъ Стамболовъ. Турцитѣ узнали за бунта и скокнали. Възстанието не могло да стане. Стамболовъ съ дружината си билъ принуденъ да се върне въ Балкана. Обезсърденъ и разгнѣвенъ, той се простилъ съ хората си и отпътувалъ за Търново, гдето се крилъ нѣколко време и оттамъ се прехвърлил въ Влашко.

Възстанието презъ априль 1876 г.

Юнацитѣ и апостолитѣ не се отчаяли. Презъ зимата въ Гюргево „хъшоветѣ“ скроили новъ планъ за възстание. Стамболовъ поелъ командата на Търновския окръгъ. Тогава той билъ 22 годишенъ. Негови другари били Иванъ Пановъ, Георги Измирлиевъ, Бачо Киро, попъ Харитонъ, Цанко Дюстабановъ, Стефанъ Пешовъ, дѣдо Филю и други. Тѣ били началници на дружини подъ обща команда на Стамболова.

Ала щастието на Стефанъ и сега не проработило. Хората не били готови за уречения день 1 май 1876 г. На опредѣления день се вдигнали само дружинитѣ на Бачо Киро и попъ Харитонъ въ Дръновския манастиръ, на Дюстабановъ въ Габрово и Йонко Карагъзовъ въ Севлиево. Търновци, горноорѣховци, лѣсковци и околнитѣ селяни били преварени отъ потеритѣ. Нѣкои отъ първитѣ хора били открити, хванати и затворени. Стамболовъ, като видѣлъ това, огорченъ страшно отъ бавността на хората си, се крилъ нѣколко време и избѣгалъ въ Влашко.

Като се завърналъ въ Ромъния, Стамболовъ веднага свикалъ нови народни борци да съставятъ народенъ комитетъ. Такъвъ билъ съставенъ отъ 17 души, между които заедно съ Стамболова билъ и Иванъ